

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/138/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119208206
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5119208206.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Martiny Mochnáčovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: P. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX N., o zaplatenie sumy 347,52 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/56/2019-64 zo dňa 27. marca 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/56/2019-64 zo dňa 27. marca 2020 vo
výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Vo zvyšnej časti, t.j. vo výroku I. zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č. k.
6C/56/2019-64 zo dňa 27. marca 2020 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 272,52 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 272,52 Eur od 10.11.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V časti žalovanej sumy 75,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 75,00 Eur od 28.01.2019 do zaplatenia žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 56,84 % (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 22.07.2019 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 347,52 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 272,52 Eur od 10.11.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 75,00 Eur od 28.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj nárok si žalobca v tomto spore uplatňuje v postavení právnickej osoby zriadenej zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla voči fyzickej osobe - držiteľovi motorového vozidla EČV: ZA 233 GN, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Uvedená škoda bola spôsobená vodičkou U. L. dňa 20.06.2018 na motorovom vozidle EČV: ZA 959 EH, ktorého držiteľom bola v tom čase D. P.. K vozidlu žalovanej nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Na základe toho vznikla žalobcovi v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú na motorovom vozidle. Dňa 05.10.2018 poskytol žalobca poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 272,52 Eur a dňa 20.12.2018 poskytol žalobca poškodenému z

poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 75,00 Eur. Listom zo dňa 09.10.2018 si žalobca postupom podľa 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. uplatnil voči žalovanej náhradu poistného plnenia vo výške 272,52 Eur a listom zo dňa 27.12.2018 náhradu poistného plnenia vo výške 75,00 Eur, pričom žalovaná uvedené sumy v žalobcom určených lehotách neuhradila. Súčasne so žalovaným nárokom v zmysle § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. si žalobca voči žalovanej uplatnil aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. Súd prvej inštancie postupom podľa § 177 ods. 2 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) nenariadil v tomto spore pojednávanie, keďže sa jedná o spor s hodnotou do 2.000,00 Eur a jedná sa o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a skutkové tvrdenia žalobcu žalovaná nenamietala.

4. Na základe dokazovania vykonaného oboznámením s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom do spisu mal okresný súd preukázané, že dňa 20.06.2018 došlo v meste Žilina na ulici Vysokoškolákov ku škodovej udalosti, na ktorej mali účasť U. L., bytom N., F. XXXX/XX, ktorá viedla motorové vozidlo zn. Renault Megane s EČV: ZA 233 GN a D. P., bytom N., S. XXXX/X (poškodená), ktorá viedla motorové vozidlo zn. Hyundai i 20 EČV: ZA 959 EH. Vodička motorového vozidla zn. Renault Megane s EČV: ZA 233 GN sa dopustila priestupku v zmysle zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, keď porušila jeho ust. § 4 ods. 1 písm. c), podľa ktorého je vodič povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. Zo správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Okresný dopravný inšpektorát v Žiline, Oddelenie výkonu služby, č. ORPZ-ZA-ODI-19-874/2018 zo dňa 04.07.2018 vyplýva, že účastníčky dopravnej nehody sa dohodli na tom, kto škodovú udalosť zaviniť. Z výpisu z centrálnej evidencie motorových vozidiel, a tiež z oznámenia škodovej udalosti zo dňa 25.06.2018 mal súd preukázané, že v čase vzniku škodovej udalosti bola držiteľkou vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, žalovaná. Z dopytu zn. AP101642/0703/111 zo dňa 20.06.2018 je zrejmé, že žalovaná ako držiteľka vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, v čase škodovej udalosti nemala k uvedenému vozidlu so žiadnou poisťovacou spoločnosťou uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Prvoinštančný súd sa v rámci dokazovania oboznámil aj so zápisom o poškodení motorového vozidla vyhotovenom spoločnosťou SLOVEXPERTA s.r.o. zo dňa 08.07.2018. Vyplýva z neho, že na poškodenom motorovom vozidle bude potrebné vykonať tmelenie, brúsenie pravého nárazníka a svetlometu. V posudku/kalkulácii č. 9565979907 žalobcu zo dňa 06.07.2018 boli stanovené náklady na opravu poškodeného vozidla sumou 272,54 Eur. Vo výpočte výšky škody žalobcu zo dňa 04.10.2018 bola výška škody na vozidle poškodenej stanovená sumou 272,52 Eur. Faktúrou č. 20180194 zo dňa 02.10.2018 vyúčtoval dodávateľ - Autoservis + autosklo APA s.r.o. poškodenej za predmetnú opravu auta (cena za materiál a práce) sumu vo výške 272,52 Eur. Z výňatku z výpisu z účtu žalobcu bolo preukázané, že žalobca poskytol poškodenej dňa 05.10.2018 z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 272,52 Eur. Následne si žalobca listom zo dňa 09.10.2018, doručeným žalovanej dňa 29.10.2018, uplatnil voči žalovanej náhradu poistného plnenia vo výške 272,52 Eur, ktorú žiadal uhradiť v lehote do 09.11.2018. Ďalej žalobca predložil súdu interný doklad s názvom „Výpočet náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla“. Z uvedeného dokladu však nie je možné identifikovať kto ho podpísal (nachádzajú sa na ňom dva podpisy bez uvedenia osôb) a nie je datovaný. Obsahuje však údaje o dátume a ukončení opravy, o dobe nájmu vozidla, počte najazdených kilometrov počas opravy a primerané náklady na prenájom. Ďalej z neho vyplýva, že bola stanovená skutočná výška škody za prenájom motorového vozidla vo výške 75,00 Eur. Žalobca poskytol poškodenej dňa 20.12.2018 z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 75,00 Eur, čo vyplýva z výňatku z výpisu účtu žalobcu. Listom zo dňa 27.12.2018 si žalobca uplatnil u žalovanej náhradu poistného plnenia vo výške 75,00 Eur splatnú do 27.01.2019, ktorý list si žalovaná v odbernej lehote neprevzala.

5. V konaní bolo nesporne preukázané, že na poškodenom motorovom vozidle vznikla škoda v dôsledku vedenia/prevádzky motorového vozidla, ktoré nebolo v čase škodovej udalosti poistené v rámci povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Súd tak mal preukázané splnenie podmienok na postup žalobcu podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z.. Za škodu spôsobenú na motorovom vozidle poškodenej zodpovedá držiteľ motorového vozidla ktorým bola škoda spôsobená, t.j. žalovaná, ako aj vodička daného motorového vozidla. V zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak mal žalobca možnosť rozhodnúť, či si predmetný žalovaný nárok uplatní voči žalovanej, voči vodičke alebo solidárne voči obojmu súčasne. Vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na sumu 272,52 Eur súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Vynaloženie nákladov v uvedenej sume bolo preukázané okrem iného faktúrou od autoservisu, ktorý opravu realizoval. Spolu istinou vo vyššie uvedenej sume žalobcovi priznal voči žalovanej aj nárok

na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 10.11.2018, kedy sa žalovaná dostala prvý deň do omeškania.

6. Dôvodnosť zvyšnej časti žalobcom uplatnenej istiny znejúcej na sumu 75,00 Eur spolu s príslušenstvom (úroky z omeškania) však podľa názoru okresného súdu v konaní nebola preukázaná. Žalobca v žalobe preukazoval úhradu sumy 75,00 Eur v prospech poškodenej z titulu náhrady škody pri prenájme náhradného motorového vozidla len svojím interným výpočtom. Nie je však zrejmé, na základe akých dokladov bol tento výpočet realizovaný. Žalobca tak v konaní nepreukázal, že poškodená uzatvorila nájomnú zmluvu, jej trvanie, a ani trvanie opravy poškodeného vozidla. Pokiaľ mal žalobca k dispozícii dôkazy, ktoré preukazujú dôvodnosť a výšku uplatňovaného nároku, bol povinný ich v zmysle ustanovenia § 153 ods. 1 CSP súdu predložiť spolu so žalobou vo veci samej. Keďže však okrem svojho interného výpočtu k tejto časti žalobou uplatneného nároku nepredložil žiadne iné listinné dôkazy, okresný súd nemohol žalovanú zaviazať k jeho úhrade a preto žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca bol v rámci podanej žaloby úspešný v rozsahu 78,42 % (272,52 Eur s príslušenstvom) a žalovaná v zamietnutej časti žaloby (75,00 Eur s príslušenstvom), t.j. v rozsahu 21,58 % a čistý procesný úspech žalobcu tak predstavuje 56,84 %.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny v zamietnutej časti tak, že odvolací súd žalobe v tejto časti vyhovie; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia v napadnutej časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa názoru odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho procesného postupu. Ak totiž konajúci súd dospel k záveru, že časť žalovaného nároku v rozsahu 75,00 Eur s príslušenstvom nebola zo strany žalobcu v konaní riadne preukázaná, mal v zmysle ustanovenia § 177 ods. 2 psím. a) CSP nariadiť vo veci pojednávanie. Pokiaľ tak neurobil, došlo tým k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak súd nenariadil vo veci pojednávanie, znemožnil tým žalobcovi uskutočňovať svoje procesné práva (procesný útok), keďže žalobca mal za to, že skutkové tvrdenia sú nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Odvolateľ ďalej poukázal na procesnú pasivitu žalovanej, ktorá zostala v priebehu celého prvoinštančného konania nečinná a tiež na možný dopad pasivity sporovej strany na výsledok sporu. Na podporu svojich tvrdení o nesprávnom procesnom postupe okresného súdu odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/153/2018 zo dňa 12.02.2019. Vo vzťahu k samotnému preukázaniu dôvodnosti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 75,00 Eur s príslušenstvom žalobca uviedol, že doklady predložené v rámci podanej žaloby náležite preukázali, že motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, nebolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené a zároveň zdôvodnili aj výšku takto spôsobenej škody a rovnako tak vymedzili osoby, ktoré boli za vznik škody zodpovedné, čím zároveň vymedzili nárok poškodenej na vyplatenie poistného plnenia z poistného garančného fondu. Nárok na zaplatenie sumy 75,00 Eur s príslušenstvom žalobca preukázal listinami „Výpočet náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla, Interný doklad zo systému žalobcu o poskytnutom plnení, Výpis z účtu žalobcu“. Preto nie je správny postup prvoinštančného súdu, ktorý žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že žalobca existenciu nároku nepreukázal žiadnymi listinnými dôkazmi.

10. Žalovaná, ktorej bolo odvolanie žalobcu doručené tzv. fikciou doručenia dňa 30.09.2020, zostala v odvolacom konaní nečinná.

11. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výrokoch II. a III. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených

dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil
správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

na konštatovanie

14. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu sčasti zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci a právnu úpravu viažucu sa k predmetu sporu. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľa (žalobcu), že v posudzovanom prípade, neboli splnené podmienky pre rozhodnutie súdu bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

17. Ustanovenie § 177 ods. 2 písm. a) CSP umožňuje súdu rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, ak ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 2.000,00 Eur. Splnenie podmienok existencie otázky jednoduchého právneho posúdenia veci a hodnoty sporu odvolateľ (žalobca) nenamieta. Poslednou podmienkou určenou pre prípustnosť postupu podľa vyššie uvedeného ustanovenia Civilného sporového poriadku je existencia nespornosti skutkových tvrdení. Z odvolacích námietok žalobcu je zrejmé, že uvedenú podmienku a contrario „doplnil“ aj o nemožnosť súdu rozhodnúť bez nariadenia pojednávania v prípade, ak súd nemá preukázané skutočnosti tvrdené sporovou stranou.

18. Zároveň je nutné dodať, že ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP neukladá súdu osobitnú povinnosť, aby pred využitím oprávnenia rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, o tomto svojom postupe upovedomil sporové strany. Povinnosťou súdu je len oznámiť vopred miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu, resp., ak o to strana požiadala, oznámiť jej miesto a čas elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP). Splnenie týchto podmienok žalobca vo svojom odvolaní ani nenamieta.

19. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

20. Z ust. § 150 ods. 1 CSP totiž jednoznačne vyplýva povinnosť sporových strán pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Sporové konanie je podľa aktuálne účinnej právnej úpravy ovládané tzv. princípom kontradiktórnosti, čo znamená, že sporová strana vyvodzujúca z určitej skutočnosti právne následky, je povinná jednak tieto skutočnosti tvrdiť, a zároveň predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky na ich relevantné preukázanie.

21. Pokiaľ sa odvolateľ od žalovanej v tomto konaní domáhal zaplatenia aj sumy 75,00 Eur s príslušenstvom, bolo jeho povinnosťou uviesť tvrdenia a preukázať skutočnosti, na základe ktorých zaplatenie tejto časti žalovanej istiny požaduje. Ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, žalobca v spore nepreukázal, že poškodená uzatvorila nájomnú zmluvu, jej trvanie, a ani trvanie opravy poškodeného vozidla. Pokiaľ mal žalobca k dispozícii dôkazy, ktoré preukazujú dôvodnosť a výšku uplatňovaného nároku, bol povinný ich v zmysle ustanovenia § 153 ods. 1 CSP súdu predložiť spolu so žalobou vo veci samej. Z relevantnej citovanej časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že odvolateľom uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom nebol riadne tvrdný, ani preukázaný. Nárok na zaplatenie sumy 75,00 Eur s príslušenstvom žalobca v spore preukazoval len listinami „Výpočet náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla, Interný doklad zo systému žalobcu o poskytnutom plnení, Výpis z účtu žalobcu“, ktoré však sami o sebe neboli spôsobilé preukázať tak základ, ako aj výšku nároku uplatneného žalobou. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver okresného súdu o nepreukázaní nároku žalobcu na zaplatenie sumy 75,00 Eur s príslušenstvom v tomto spore. Samotná pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať totiž za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek žalobou uplatnený nárok.

22. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti odvolateľa tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).

23. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku dôvodí nevyhnutnosťou nariadenia pojednávania a túto nevyhnutnosť odôvodňuje existenciou „spornosti“ tvrdenia strán, keďže okresný súd žalobcom (odvolateľom) tvrdný skutkový stav neprevzal za základ rozhodnutia. Uvedené podľa žalobcu dostatočne odôvodňovalo nariadenie pojednávania na účely určenia, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sporné nie sú (§ 171 ods. 1 CSP) a tiež predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP). K tejto námietke odvolací súd dodáva, že s prihliadnutím na závery konštatované odvolacím súdom vyššie, predovšetkým zanedbanie povinnosti odvolateľa ako žalobcu ním uplatnený nárok na zaplatenie časti žalovanej istiny s príslušenstvom riadne tvrdiť a preukázať nie je opodstatnená ani námietka nenariadenia pojednávania, resp. nesplnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania. Spornosť ako kritérium pre nenariadenie pojednávania sa v súlade s citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku týka zisteného skutkového stavu a v konkrétnych okolnostiach veci bola požiadavka nespornosti skutkových tvrdení splnená tým, že žalovaná sa k žalobe žalobcu nevyjadřila. Ani námietka nenariadenia pojednávania preto nie je dôvodná. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že inštitút materiálnej korekcie nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Okresný súd inštitút materiálneho korektívu uplatnil a jeho nevyužitím samotným odvolateľom sa on sám vystavil riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11. júna 2019.

24. Nadväzne - práve v kontexte namietanej potreby aplikácie procesného pravidla o nepopretých skutkových tvrdeniach - neobstojí ani odvolacia argumentácia žalobcu o (údajnom) porušení jeho práva na spravodlivý proces vydaním napadnutého rozhodnutia o čiastočnom zamietnutí žaloby bez nariadenia pojednávania. Taký výklad daného pravidla (minimálne nepriamo) podsúvaný odvolateľom, v zmysle ktorého pokiaľ žalovaný nepoprie obsah žalobného návrhu, je nutné priznať žalobcovi v plnom rozsahu ním požadovaný (meritórny) nárok, je značne účelový a popierajúci podstatu súdnej ochrany. V tejto spojitosti je namieste poukázať na závery Ústavného súdu SR vyslovené v už citovanom uznesení sp. zn. I. ÚS 246/2019 z 11. júna 2019, v zmysle ktorých pasivita protistrany (v podobe zanedbania

povinnosti poprieť tvrdenia žalobcu) nemôže mať za následok priznanie akéhokoľvek (rozumej riadne netvrdeného a nepreukázaného) uplatneného nároku.

25. Pokiaľ žalobca podporne poukázal na rozhodovaciu činnosť iného odvolacieho súdu, k tomu odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je zrejme, že odvolateľom označené rozhodnutie takým nie je. Naopak pri svojom rozhodovaní v posudzovanom prípade krajský súd vychádzal z označeného rozhodnutia jednej z najvyšších súdnych autorít.

26. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. o čiastočnom zamietnutí žaloby ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

27. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

28. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

30. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018, posledné publikované i pod R 72/2018.

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.